

HIERNAAST,
BIJ ONS
THUIS

DO VAN RANST

/

Mama is zenuwachtig. Ze zegt honderd keer dat ik me rustig moet houden, maar daarmee bedoelt ze dat ik me, vanaf het moment dat de Duinslagers er zijn, me niet mag opdringen.

De Duinslagers zijn een mevrouw en een meneer. Zij heet Sylvia en hij heet Frank. Er is ook een kind. Paul. Een jongen.

Hem krijg ik vast maar één keer te zien, wanneer de Duinslagers weer vertrekken. Of niet, natuurlijk. Want dat kan ook. Maar ik hoop van wel.

Iedere keer hoop ik van wel.

Ik help mama met de bedden opmaken. Ik mag zeepjes op de hoofdkussens van de Duinslagers leggen. Voor ik ze neerleg, ruik ik eraan. Ik ben gek op geurzeepjes.

‘Niet bij meneer Duinslager’, zegt mama. ‘Dat is niks voor mannen, geurzeepjes. Ze mogen het op de televisie nog zo vaak over genderneutraal en vrije keuzes hebben. Geurzeepjes en kerels...’ Mama schudt het hoofd, alsof er haar net een voorstel werd gedaan waarover ze nog niet eens wil nadenken: bergen beklimmen. Of deltavliegen. (Dingen waar papa gek op is en die hij ooit in zijn leven nog een keer wil doen. Hij heeft een lijstje op zijn computer dat *voor-ik-doodga-dingen* heet. Hij had het al toen hij nog hier was en ik denk dat hij het nog altijd heeft. Volgens mama is papa zo’n typische *voor-ik-doodga-dingen-man*. Ik weet ook niet wat ze er precies mee bedoelt.)

‘Dan haal ik de zeepjes wel weer weg bij Frank’, zeg ik. Ik zeg het niet omdat ik vind dat dat echt gezegd moet worden, maar ik zeg het omdat ik onze gast gewoon bij zijn voornaam wil noemen. En ik loer vanuit mijn ooghoeken naar mama.

Ze schudt weer het hoofd, maar anders.

‘Meneer Duinslager’, sist ze.

Ik mag de logés nooit bij hun voornaam noemen. Volgens mama hoort dat niet. ‘Afstand’, zegt ze. ‘Afstand houden, Pipa. Dat hebben de mensen het liefst.’

Ik denk: alle mensen of alleen maar de mensen die hier blijven slapen?

‘Ik ga de kussens op de kleine kamer alvast opschudden, Pip’, zegt mama.

De kleine kamer is voor Felien. Ze komt alleen in het weekend slapen. Ze is het tweede Duinslagerkind.

‘Ik wist niet dat ze een dochter hadden’, zei ik vanmorgen tegen mama.

‘Ik weet het ook nog maar sinds vorige week’, zei mama. ‘Mevrouw Duinslager belde dat ze, *oeps*, in alle drukte en gedoe Felien haast vergeten waren.’ Mama moest erom lachen. Maar ze hield er onmiddellijk mee op, alsof ze ineens beseftte dat ze lachte om iets waar je niet hoort om te lachen.

Ze zei: ‘Wie vergeet nu een kind.’

Ik mag geurzeepjes op het kussen van Felien leggen. Het zijn roze sterretjes met een gaatje in en een dun, zilveren draadje erdoorheen. Je kunt de zeepjes ergens aanhangen als je dat wilt. Maar mama zegt dat ik er beter nog even mee wacht. Het is maandag en Felien komt pas op vrijdag. Volgens mama is de geur er tegen die tijd al lang uit. ‘Het is zoals frisdrank met prik in een fles die te lang openstaat.’

‘Hoe ziet Felien eruit?’ vraag ik. ‘Hoe oud is ze?’

‘Weet ik niet’, zegt mama. ‘Dertien?’

Ik ga in de badkamer op de wc zitten, met mijn broek nog aan, want ik wil alleen maar rustig op mijn telefoon zitten zoeken. Ik tik op Insta haar naam in. Ik tik het eerst wel zes keer verkeerd: *Feline* en dan *Duinslaeger* en *Duynslaegher*. Het levert alleen maar plaatjes op van mensen die nooit een meisje van dertien kunnen zijn. Bij *Felien Duinslager* heb ik meer succes. Tenminste, ze heeft een profiel, maar het is privé. Dus ik kan geen foto’s kijken. Alleen haar profielfoto is te zien, maar die is erg klein op mijn telefoon. Vanavond een keer op de laptop proberen, wanneer mama het niet ziet.

‘Afstand nemen’, hoor ik haar in mijn hoofd zeggen. ‘Dat hebben de mensen graag.’

Ik denk: al helemaal het soort mensen dat een privéprofiel op Insta heeft.

Ik ben er bijna zeker van: ik ga Felien niet leuk vinden. Of nee: niet *heel* leuk. Maar vast ook niet gewoon maar leuk.

//

Als mama de ganzen en kippen achter in de tuin is gaan voeren, open ik de laptop in de werkkamer. Ik vorm zo snel als ik kan ons wachtwoord: *Basje1212*.

Op Insta geef ik in de zoekbalk *Felien Duinslager* in. Haar foto verschijnt wel zes keer groter dan op mijn telefoon. Het is er een van op vakantie.

Aan alles kun je dat zien.

Aan de palmboom links achter Felien.

Aan het blauwe water rechts.

Aan het topje van Felien. Ze heeft duidelijk al borsten. Nee, ze heeft duidelijke borsten.

Haar haar is lang met lichte golven erin, alsof haar haar de zee imiteert. Felien glimlacht een blokjesbeugel bloot. Heeft ze sproeten? Ik duw mijn neus tot tegen het scherm. Ze heeft er.

Ik ben zo gek op sproeten dat ik vaak boos ben op mama dat ik er geen heb. Ze zegt dan dat zij er ook geen heeft. Dan vraag ik of papa er heeft, ook al weet ik donders goed dat hij er geen heeft. Mama beweert dat ze dat niet meer weet. Meestal sluit ze mijn gevraag af met de vaststelling dat ik er blijkbaar geen genoeg mee kan nemen dat ze gewoon een keertje opgewekt is. Met hangende schouders en bonkende passen gaat ze dan mijn kamer uit. Of de badkamer. Het gaat meestal in de badkamer over het niet hebben van sproeten.

Toen ik acht was, heb ik er zelf getekend. Op mijn neus en naast mijn neus, op mijn wangen. Ik had er zelfs op mijn oren

willen zetten, maar het moest wel een beetje echt lijken en ik ken niemand met sproeten op de oren. Ik deed het niet gewoon met het oogpotloodje van mama waarmee ze een lijntje onder haar onderste wimpers trekt, maar met een bijna onuitwisbare, goudbruine stift die ik gevonden had ergens onder in de speelgoedbak die achtergelaten werd door het gezonde kind van een van de vorige logés. In ieder geval was de stift niet van mij. Ik had nog nooit een goudbruine stift van dichtbij gezien. Ik weet nog hoe ik de stift eerst op de muis van mijn hand probeerde. Ik vond het prachtig, die glinstertjes.

De stift heb ik nog steeds. De sproeten niet meer.

De bel gaat. Ik schrik en klap de laptop dicht. Door het raam achter me zie ik dat mama in haar hoge gummilaarzen met grote passen naar de achterdeur loopt. In haar ene hand houdt ze de hark met afgebroken steel, waarmee ze de kippen wegjaagt. Mama is als de dood voor kippen. Ze noemt ze kleine dino's. In haar andere hand draagt ze een mandje met eieren die morgenvroeg onthoofd en in dopjes op de ontbijttafel van de Duinslagers zullen staan. Ze keilt de halve hark in de hoek van de veranda. Zo heeft ze een hand vrij om de deur open te doen.

Als ze in de keuken komt, sta ik er ook. Ik vul een glas met water uit de kraan, om iets te doen.

'De bel', zegt ze.

Ik wijs naar mijn oor en knik. Ik neem een teug van het water.

Mama aarzelt voor de koelkast en duwt me dan het mandje met de eieren in de handen. Terwijl ze naar de voordeur loopt, veegt ze haar handen af aan de zijkanten van haar dijen. Alsof ze kan voelen dat ik haar nakijk, werpt ze een blik over haar schouder en zegt: 'Daar zul je de Duinslagers hebben.'

Ik knik en zeg: 'Sylvia en Frank.'

Do Van Ranst schreef ook:

- Zoeken naar Esther B. en het voorval met Benito* (10+)
Hobbydag (10+)
Dagboek van een chihuahua (14+)
Weer helemaal Samuel (10+)
Mon en Gies – Canada is niet ver (8+)
Laat je niet hangen, Samuel (10+)
Voluit Samuel (10+)
Dina. Boze burens en bikini's (10+)
Dina. Verre vrienden en een vlek (10+)
Dina is terug (10+)
Dina. Tranen van Stroop en Theater (10+)
Dit is Dina! (10+)
Morgen is hij weg (10+)
Doos (omnibus) (12+)
Moeders zijn gevaarlijk met messen (13+, Boekenwelp 2009)
De engel Yannick (14+)
Die foto waar ik niet op sta (14+)
Mombakkes (15+)
Mijn vader zegt dat wij levens redden (15+, Prijs Knokke-Heist 2005)